

**Житомирський державний університет імені І. Франка
Навчально-науковий інститут філології та журналістики
Кафедра теорії та історії світової літератури**

ПОЛІЛОГ

№ 1

**Науково-публіцистичний
студентсько-викладацький збірник**

Засновано у 2013 р.

**Житомир
Вид-во ЖДУ ім. І. Франка
2013**

УДК 82–92 : 82.09

Головний редактор

Володимир Єршов, доктор філологічних наук

Відповідальний секретар

Ольга Коржовська, кандидат філологічних наук

Редакційна колегія:

Галина Бондаренко, кандидат філологічних наук

Галина Соболевська, кандидат філологічних наук

Наталія Астрахан, кандидат філологічних наук

Зоя Ржевська, старший викладач

Вікторія Білявська, асистент

Катерина Мельник, асистент

Верстка, технічне редагування

Жанна Ганько

Затверджено на засіданні
кафедри теорії та історії світової літератури
(протокол № 9 від 30 травня 2013 р.)

Державна реєстраційна служба України. Свідоцтво про державну
реєстрацію друкованого засобу масової інформації:
Серія ЖТ № 184/561-Р від 04.04.2013 р.

ISSN 2311-1844

Адреса редколегії:

Житомирський державний університет імені Івана Франка.
10008. Житомир, вул. Велика Бердичівська, 40, корп. 4, ауд 503.
e-mail кафедри: zar.liter@gmail.com

© «Полілог», 2013.

ISSN 2311-1844

З М І С Т

Володимир ЄРШОВ. СЛОВО ВІД РЕДАКТОРА	5
---	---

ЕЙДОС ЗАРУБІЖНОГО

ТЕКСТУ

Петро БІЛОУС

ЛІКУВАЛЬНІ ОСОБЛИВОСТІ ЛІТЕРАТУРИ	9
--	---

Анастасія БІЛОУС

РОМАН КАРЕЛА ЧАПЕКА «ВІЙНА З САЛАМАНДРАМИ» ЯК ЖАНР РОМАНУ-ПЕРЕСТОРОГИ	12
---	----

Юлія БІЛОШИЦЬКА

ОБРАЗ БУНТІВНОЇ ЛЮДИНИ В ПОВІСТІ ДЖЕРОМА СЕЛІНДЖЕРА «НАД ПРИРВОЮ У ЖИТІ»	18
--	----

Юлія БОЙКО

ЛИЦАРСЬКИЙ РОМАН «ТРИСТАН ТА ІЗОЛЬДА»: СВОЕРІДНІСТЬ ОБРАЗНОЇ СИСТЕМИ	26
--	----

Наталія БОРИСЕНКО

ОСОБЕННОСТИ ИНТЕРПРЕТАЦИИ ФАУСТОВСКОГО СЮЖЕТА В РОМАНЕ ТОМАСА МАННА «ДОКТОР ФАУСТУС»	35
---	----

Зоряна ГОЛОВЕЦЬКА

ПРОБЛЕМА АВТОРА ТА ЧИТАЧА ЛІТЕРАТУРНОГО ТВОРУ В РОМАНІ МИХАЙЛА БУЛГАКОВА «МАЙСТЕР І МАРГАРИТА»	41
---	----

Анна ГУБАРЕВА

ИНТЕРПРЕТАЦИЯ МОТИВОВ ЕМОЦИОННОГО СТАНУ ГОЛОВНИХ ГЕРОІВ У МІСТЕРІІ Д. Н. Г. БАЙРОНА «КАЙН»	50
---	----

Надія ЗАБОЛОЦЬКА

БІБЛІЙНІ РЕМІНІСЦЕНЦІЇ В РОМАНІ МИХАЙЛА БУЛГАКОВА «МАЙСТЕР І МАРГАРИТА»	57
---	----

Анастасія ЛАВРОВА

ІНТЕРПРЕТАЦІЯ ОБРАЗУ ДИЯВОЛА: ВІД ТЕОЛОГІЧНОГО ОСМИСЛЕННЯ ДО ХУДОЖНЬОЇ ПРАКТИКИ	66
---	----

Анастасія ЦЕРКОВНА

СИМВОЛІКА СМЕРТІ У ПОЕТИЧНІЙ ТВОРЧОСТІ ЕДГАРА АЛЛАНА ПО	73
---	----

У ПРОСТОРІ ВОЛИНСЬКОГО ТЕКСТУ

Софія ГУЗЕНКО

«ЖИТЕЙСКИЕ ИСТОРИИ» В. С. КИРИЧАНСКОГО: ПРОБЛЕМАТИКА, СТИЛЬ, ЖАНРОВЫЕ ОСОБЕННОСТИ	79
--	----

Анна ЄВПАК

ХУДОЖНЯ ТВОРЧІСТЬ А. М. ЛІСОВСЬКОГО: ПОЕТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ТА ПРОБЛЕМАТИКА ПОЕЗІЙ	84
---	----

Марія ЕСАУЛОВА

ЛИРИЧЕСКИЙ ПОРТРЕТ ЖЕНЩИНЫ В ТВОРЧЕСТВЕ Г. Ф. БОНДАРЕНКО	91
---	----

Юліана КАЦЕМБА

ХУДОЖНЯ ПАРАДИГМА ІНШОСТІ В «ЧОРНІЙ РАДІ» П. КУЛІША ТА «СПОГАДАХ СОПЛІЦИ» Г. ЖЕВУСЬКОГО	98
--	----

Ірина СТАРОВОЙТ

ХУДОЖНЯ ПРОЗА

Г. М. ЦИМБАЛЮКА: ПРОБЛЕМАТИКА
ТА ХУДОЖНІ ОСОБЛИВОСТІ
(НА ПРИКЛАДІ ЗБІРКИ
«ЦІНА ПЕЧАЛІ») ..... 103**Аліна СТРОЦЬКА**ТИПОЛОГІЯ ТА СИСТЕМА ОБРАЗІВ
ВОЛИНСЬКИХ ГАВЕНД МІХАЛА
ЧАЙКОВСЬКОГО «ЗИМОВА НІЧ.
СПОГАДИ З ГАЛЬЧИНА»,
«ОСІННІЙ ДЕНЬ. СПОГАДИ З
ГАЛЬЧИНА» ТА «САВЕЛІЙ.
ПОЛКОВІ СПОГАДИ» ..... 109**СОБОР МУЗ:
ПОЕТИЧНА СТОРІНКА****Володимир БІЛОБРОВЕЦЬ** ..... 115**Галина БОНДАРЕНКО** ..... 116**Ольга ГАВРИЛОВА** ..... 117**Надія ЗАБОЛОЦЬКА** ..... 118**Ольга КОРЖОВСЬКА** ..... 119**Ольга КУЧУК** ..... 120**Антон ЛІСОВСЬКИЙ** ..... 121**Лілія МАСАН** ..... 122**Юлія МАРТИНЕНКО** ..... 123**Катерина МЕЛЬНИК** ..... 124**Ксенія МУЗИЧЕНКО** ..... 125**Марія РОЗБІЦЬКА** ..... 126**Леся САВЧУК** ..... 127**Аксінья СІНЬКО** ..... 128**Віра СМОЛЯР** ..... 129**Марина СУПРУНЕНКО** ..... 130**Микола ТИМОЩУК** ..... 131**Марія ХОМЧУК** ..... 132**Даша ШАБАЛІНА** ..... 133**Надія ШАНЮК** ..... 134**Марія ШОМКО** ..... 135**Леся ЯНЧЕВСЬКА** ..... 136**5-й ПОВЕРХ****Вікторія БІЛЯВСЬКА**ОБ'ЄДНАНІ ІМЕНЕМ ЮЗЕФА ІГНАЦІЯ
КРАШЕВСЬКОГО 138**PERCONTATIO:
ІНТЕРВ'Ю****Катерина МЕЛЬНИК.**«ПО СЕКРЕТУ» З ОЛЬГОЮ
КОРЖОВСЬКОЮ.*Percontatio* ..... 141**ХРОНІКА КАФЕДРИ**

2011 – 2013 рр. 147

Ірина Старовойт,
студентка 3 курсу ІФЖ

Науковий керівник:
В. О. Єршов,
доктор філологічних наук, професор

**ХУДОЖНЯ ПРОЗА Г. М. ЦИМБАЛЮКА: ПРОБЛЕМАТИКА
ТА ХУДОЖНІ ОСОБЛИВОСТІ
(НА ПРИКЛАДІ ЗБІРКИ «ЦІНА ПЕЧАЛІ»)**

У статті досліджується творчість відомого українського письменника Григорія Миколайовича Цимбалюка. На прикладі збірки «Ціна печалі» розглядаються основні мотиви та проблематика оповідань, особливості художніх засобів розкриття внутрішнього світу художніх образів.

Григорій Миколайович Цимбалюк – відомий український письменник, член Національної спілки письменників України (2005), випускник філологічного факультету Житомирського державного університету ім. І. Франка (1989), один з яскравих представників житомирської прозової школи. «Григорій Цимбалюк в українську художню прозу входить неквапно, але вагомо: він не поспішає друкуватися, хоча давно вже має що запропонувати читачеві, й досі «засвітився» лише поодинокими новелами – однак у солідних виданнях, укладачі яких прискіпшливі щодо вибору авторів і творів: «Квіти в темній кімнаті» (К., 1997), «Вечеря на дванадцять персон» (К., 1997), журнал „Кур’єр Кривбасу” (1999, № 119–121). І ось – перша авторська збірка, яка засвідчує доволі рідке, проте радісне явище: перед нами – цілком зрілий, самобутній белетрист, якому в подальшому, на мою думку, доведеться не так „зростати” й „розвиватися”, як реалізовувати й розкривати себе, різнобічні грані свого непересічного таланту», – писав у передмові до першої книжки Г. Цимбалюка «Ціна печалі» Михайло Лецькін [5, с. 64].

Попри те, що життя Григорія Цимбалюка нагадує пригодницький роман: проходив службу на кораблях Військово-морського флоту, за плечима дві бойові служби в Середземному морі й Атлантичному океані, був матросом і стерновим на риболовецьких суднах Калінінградської бази тралового флоту, а ще працював експедитором, пекарем, електриком судновим, муляром, вишкомонтажником, трактористом, вантажником, слюсарем, кочегаром, вчителем, вихователем, кореспондентом, редактором газети і журналу, директором приватних фірм та інженером і це далеко не повний перелік «розділів» CV письменника, домінантним у його творах є не авантюрно-пригодницькі елементи організації сюжету, а яскраво виражена психологічна мотивація побудови послідовності художніх подій у тексті.

Один з ідейних організаторів і теоретиків житомирської прозової школи Володимир Даниленко, також випускник житомирського філфаку,

так характеризує прозу Григорія Цимбалюка: «Характерною ознакою його творчості є обсервація людської поведінки в її крайніх проявах» [1, с. 414], «Герої письменника – це люди, що втратили сенс життя: безпритульні, надірвані життям, відірвані від своєї батьківщини совки. Вони в пошуках віри у своє призначення, яку так і не знаходять. Художній світогляд письменника трагічний» [2, с. 531]. Спираючись на тезу В. Г. Даниленка, можна розглянути особистість Г.М. Цимбалюка «як виразника традиційної психологічної прози».

Початок новели «Уподоба», яка увійшла у збірку «Ціна печалі», містить пояснення впливів підсвідомих процесів на мотивацію людських вчинків, яку промовляє один з її героїв: «Наші симпатії й антипатії зазвичай не мають аніякого логічного пояснення. Вони раптом виникають, підчас всупереч будь-яким логічним доводам, незримо зароджуються і потихеньку зріють в якихось закритих тайниках свідомості, без нашого відома, помимо наших воель, як врешті й проявляються, буває, неочікувано й вибухово, на подив усім і собі самому, в першу чергу» [3, с. 96]. Але, це не означає, що твори самого автора не мають ніякого «логічного пояснення», ніяких «логічних доводів». Г. М. Цимбалюк майстерно володіє текстом, направляючи його у потрібне авторові русло, виявляє себе достатньо раціональним композитором новели та організатором її підтекстових алюзій і кореспонденцій. У стосунках між персонажами його творів часто переважають яскраво виражені емоційно забарвлені симпатії та антипатії. Іноді вчинки його героїв, на перший погляд, є нам малозрозумілими, вмотивованими чи логічними, що ілюструє, наприклад, оповідання «Щоденний моціон», у якому один з героїв, пацієнт наркологічного диспансеру, дуже швидко довіряється і «викладає душу» іншому, незнайомому працівникові цього ж закладу. Однак, мотивацію таких «шаленств» у тексті новели є вибудовані, художньо перевідтворені процеси «закритих тайників свідомості».

Цимбалюкові герої намагаються жити і працювати, а головне вмотивовано пояснювати свої вчинки і поступати за принципами логіки та «обмізкування». Прикладом інтенсивної «раціоналізації» тексту є вчинки головного героя новели «Воля-неволя» Івана, котрий намагається докладно осмислити кожний крок події та вписати її у дискретний світ свого буття: «Серйозна справа вимагає відповідного підходу. Головне, обмізкувати все як слід, варіанти перебрати, прикинути, що до чого, передбачити, врешті-решт», – але з цього в героя нічого не виходить. Закони логіки та прагматизму мало підходять до хаотичного світу буденності, що оточує Івана, а разом з тим і реципієнта тексту: «Голова часом йде обертом від цих мудрувань...», – підсумовує головний герой [3, с. 51].

Поглиблюючи портретні характеристики своїх героїв, автор створює їх не однопланово в психологічно-темпераментному шарі почуттів і вчинків з домінантою однієї риси, що, в принципі притаманне жанру новели, – він уміє показати їх у широкому діапазоні внутрішніх переживань. Візьмемо, наприклад, першого помічника капітана судна з оповідання «Підписка»: «якби довелося лаконічно характеризувати

його, то нічого б і не вийшло: вельми неспокійну вдачу мав чоловік, і будь-яке, хай найемкіше слово чи поняття не могли й близько передати бодай найсуттєвіших рис, не варто й заїкатися про відтінки, що складали мозаїку його особистості» [3, с. 132]. Герої оповідань збірки «Ціна печалі» знайомі з крайнощами душевного стану й динамікою переходу від однієї екзистенції до другої, як, наприклад, Андрій з оповідання «Мішень»: «Напрочуд швидко відлягло від серця, і він содуху напружив уяву, аби до останку поринути в химерний світ душевних поривань й, поволі шаленіючи від блаженного піднесення, тихцем досягти заповідної нірвани» [4, с. 130]. Мозаїка особистостей головних образів, що «гратиме» протягом наступних перепитій розповіді чи то про вдачу помічника капітана, чи то Андрія, наче гра світу й тіні, висвітлюватиме головні або периферійні психологічно та темпераментно вмотивовані вчинки, а головне – принципи буття героїв у «химерному світі».

В оповіданнях «Спроба щасливого приречення», «Талан», «Фатум», «Післямова» з'являється новий герой – автор, який дозовано та виважено розповідає про себе. Тут його зболена душа постає перед читачем оголеною та незахищеною, чистою, вразливою й мужньою. Саме у таких нараціях психологізм Цимбалюкових текстів і досягає найбільшої напруги та «суб'єктивної об'єктивності». Прагнення посилити, поглибити психологічні вмотивування чи то поступків, чи то нарації героїв є провідною рисою творчості Г. Цимбалюка. Саме це дає авторові можливість застосування часову дискретність у перебігу сюжету, коли завдяки «введенню в фабульну канву спогадів персонажа «реальний» час переривається пориваннями в минулі події» [3, с. 20], що у підсумку сприяє нашаруванню всієї гами відтінків психологічних станів.

Герої оповідань Григорія Миколайовича – це люди наповнені життям, прагнуть бездоганних та високих ідеалів, однак, часто, як правило, зазнають краху мрій і сподівань. В. Даниленко, головний критик творів житомирця, якимось слушно зауважив: «Його герої [Г. Цимбалюка – *авт.*], як погані гравці у шахи, завжди починають і програють» [1, с. 531]. У своїй першій збірці «Ціна печалі» (2003) автор відтворює різні соціальні типи людей: жебраків, пияк, безпритульних, кожен з яких є самим собою, справжнім «жебраком, пияком, безпритульним», і всі вони намагаються свої проблеми вирішувати самотійно. Письменник не моралізує з приводу згубності пияцтва, відкрито не засуджує його, він просто констатує «факт суцільного сп'яніння соціального довкілля». Автор, як хронікер-документаліст, показує впливи алкоголю на розум і душу людини, як, скажімо, у «Мішені»: «Не зоглядівшись, він сп'янів, і сп'янів добре, хоча й не тяжко, а так, ніби впав в ейфорію, бо то був якийсь легкий і надивовиж приємний хміль <...>, давав свідомості працювати у прискореному темпі» [3, с. 159], де реальне та ірреальне поступово перемішується в особистісному колапсі.

Головними героями оповідань «Холодний ноктюрн» і «Туга» є Валерій і Колян, люди, які мають свій світогляд, що устоявся, і певний життєвий досвід, повністю сформовані і самодостатні. Звичайно, у них є свої проблеми, але вони все тримають в собі, вони мають велике заглиблення душі, не плачуться, не скиглять. Валерій і Колян самотійно

крокують вперед, не очікуючи, не просячи, не надіючись ні на кого та ні на що. Валерій із «Холодного ноктюра», вмираючи з голоду й холоду, пристає на пропозицію випадкового знайомого поїсти, але в той же час, не бажає бути утриманцем і нахлібником, віддає йому єдину свою матеріальну цінність – наручний годинник: «Слухай, Гаркун, – затремтів його голос, – візьми мого годинника, він справний. Візьми, – поліз у кишеню куфайки, – ось! – вилунав із носовичка, мало не випустивши. Це була єдина цінна річ, яку він без жодних обставин навіть не думав продавати чи обміняти». Але кінцівка оповідання трагічна. Трагізм розв'язки обумовлений конфліктом прагнення «високого і чистого» з пересічною необлаштованістю соціуму, де проблема маргінального чоловіка є тільки проблемою маргінальної людини: Валерія знаходять мертвим у багажному відділенні літака: «смерть могла настати від переохолодження організму» [3, с. 29].

Головний герой оповідання «Туга» Колян живе чистими спогадами про велике, світле, хоча й нерозділене кохання. Він у відчаї намагається достукатися до випадкових перехожих, робить це невдало й нав'язливо: «Увечері п'яний Колян блукав притихлими після дощу алеями, тягаючи з собою величезний букет троянд. Дихав в обличчя зустрічним перегаром і щось намагався сказати. Але ніхто не слухав пустих його базікань, усі прагнули відпочинку і задоволення». Колян зрозумів, що не варто долати подальший свій життєвий відрізок без любові, без великої і світлої любові. Доля героя також як і Валерія трагічна, страшна у своєму безглузді та безвихідності: «Його посинілий труп виявили вранці в туалеті. Він повісився на грубому гачку, де висів незграбний засиджений мухами ліхтар. Замість мотузки зачепив шкіряного ремінця з штанів». На столі в його кімнаті лежав бланк телеграми, на якій було написано: «Кожен повинен мати кому дарувати квіти».

Майже через всю збірку Цимбалюкових оповідань проходить мотив смерті або її передчуттям – це один із центральних мотивів у творчості письменника. Замерзає в полярній ночі Валерій («Холодний ноктюр»), вішається в санаторному туалеті Колян («Туга»), трагічно гине нещодавно ще радісний з приводу знайденого ящика горілки Мішель («Останні проводи»), вмирає баба Ганна – стара селянка, людина, що так і зосталася чужою в чужому місті («По-людському»). Мотив смерті у творчості Г. Цимбалюка має й реальні протообрази. Юрко Гудзь – талановитий житомирський літератор, друг Григорія Миколайовича, котрий рано пішов у світ інший, став героєм оповідання «Ми-не?»: «Гудзя не стало. Можливо, з-поміж усіх безглузвих слів, що визначають відхід у вічність, саме це поняття найближче підходить до розкриття суті його трагічного зникнення». Смерть для багатьох його героїв стає звільненням від земних страждань та метушні, але ніколи це не боягузлива втеча від земних проблем та страждань. Загибель Ю. Гудзя автор називає «відходом у вічність», це шлях у безсмертя, шлях до безсмертя митця.

Передчуттям кінця життя насичене оповідання «Мішень»: «А все ж життя іде не так, коли зі смертю під вінець»; жорстоким пророцтвом обумовлена нарація оповідання «Талан»: «Ти упадеш. Посеред білого дня <...>. Напівдорозі до майбутніх сподівань і до часу забутих почуттів неуявної тривоги. Повен сил і не закопаних талантів», та новели «Фатум»: «Готуйся. У певний час твого життя, який тобі не дано знати ,

але достеменно відомий провидінню, в розквіті сил тебе приб'є зламане буревієм дерево, напівдорозі безтурботного лету вразить блискавиця, на рівнім шляху настане прірва <...>. Пора, пора». В оповіданні «Мішень» є сцена, коли Андрій намагається розстріляти годинник як носія часу і не може цього зробити: «Опісля першого ж пострілу навсбіч розлетілися скляні скалки, дерев'яні друзки, численні коліщата й всіляке начиння, та, на диво, хай і понівечений, корпус утримався на місці» [4, с. 167], в якому, на думку головного героя «Мішені», – «життя – це смерть» [4, с. 161].

Письменницьке кредо Г. Цимбалюка, як і більшості митців художнього слова, досить типове і «узгоджується з примхами художньої уяви + натхнення». Автор зазначає, що перед написанням оповідань, він, як правило, не ставить та й не розробляє чіткого плану і кінцеву мету: «Мені цікаво пройти разом зі своїм героєм від початку і до кінця», – підсумовує автор [6, с. 5]. Але, узагальнюючи проблематику збірки оповідань «Ціна печалі», можна виокремити певні цикли головних концептів, що притаманні його творчості. Це насамперед, проблема пошуку людиною свого місця у світі, світі невеликому, периферійному, часто маргінальному й обмеженому. Попри всі негаразди у житті герої намагаються залишатися самими собою, вони нікому не завдають шкоди, свій хрест несуть самотужки, як уміють, не нав'язуючи нікому своїх проблем, не скиглять, нічого не просять, нікого не бояться, ні на що не надіються. Жорстокі джунглі буття іноді долають, а частіше ламаються під хльосткими ударами розлогих лап хазяїв життя. Головний герой оповідання «Туга» – Колян закоханий, але він знає, що не може бути з коханою. Колян, не зраджуючи собі, своїм трохи дивакуватим принципам, вважає, що жити без любові не варто, тобто (повторимо вдруге): «Кожен повинен мати, кому дарувати квіти». Читачу зрозуміло, що його страшна смерть безглузда та дивакувата, однак, саме її, цей випадок можна реінтерпретувати як гімн кохання, як би це також дивакувато й безглуздо не виглядало.

Друга проблема, більш широка й монументальна, – це проблема людини і світу, – стара й традиційна, як сама людина та сам світ. Серед сонму творів Григорія Миколайовича найбільш глибоко та яскраво вона розкривається в оповіданні «Холодний ноктюрн». Головний герой – безпритульний Валерій, якому ніде ночувати, знягла замерзає в «багажному відділенні літака». Величезний літак, володар вітру та простору й маленький Валерій заховався у його фюзеляжі, ніби біблейський Іона у череві величезного кита, але на відміну від ветхозавітного сюжету, так і залишився поглинутий бездоганним витвором цивілізації, який не переніс його у світ свободи та вольності. Герої Г. Цимбалюка наповнені особистісними нетиповими рисами, відмінним сприйняттям світу, часто-густо казуальним, драматичним та безпорадним. Вони не можуть знайти себе та реалізувати себе у світі звичайних людей, світі, який, здається, є вільним і гостинним, але який для них стає ворожим і чужим, як і для лермонтовського Мцирі. Тому апіорі, їхнє життя закінчується та, згідно авторської аксіологічної парадигми, – мусить закінчитись трагічно.

Новели й оповідання Г. Цимбалюка просякнуті одвічним неспокоєм. Автор ніколи не принижує і не засуджує своїх героїв, він ніби впливається в

них і живе у них від початку і до кінця. Найчастіше цей кінець є трагічним. Оригінальність його творчості не зводиться до штучних пошуків: як вважає сам Григорій Миколайович, виступаючи проти прогресу, вельми недалекого в претензіях на оригінальність, тільки щирість завжди нова й оригінальна, а у граничній щирості йому не відмовиш.

Твори письменника, безперечно, є вагомим та яскравим явищем української літератури. Його письмо насичене строгістю та простотою, точна але й важка мова житомирця є впізнавальною прикметою стилю. Г. Цимбалюк майстерно володіє всіма багатствами української художньої образності мислення, широко застосовує соковиту і колоритну народну лексику та фразеологію, що зупиняє бігле читання, загострює увагу на дрібницях нарації та виокремлює подію відповідно до значущості її у сюжетах збірки «Ціна печалі». «Дебютна збірка новел та оповідань («Ціна печалі» – *авт.*) представляє автора достойно, – йому добре вдаються психологічні сюжети, він володіє мовою. Традиційне письмо з його незмінною увагою до деталі ще далеко себе не вичерпало, – підтвердження цьому, як на мене, і є книжка Григорія Цимбалюка», – цілком слушно зазначав у своєму огляді поточного літпроцесу поет і прозаїк Іван Андрусяк [7, с. 3].

И. Старовойт. Художественная проза Г. Н. Цимбалюка: проблематика, художественные особенности (на примере сборника «Цена печали»).

В статье анализируется творчество известного украинского писателя Григория Николаевича Цимбалюка. На примере сборника «Цена печали» рассматриваются основные мотивы и проблемы его рассказов, особенности «художественных» способов раскрытия внутреннего мира литературных образов.

I. Starovoi. Prose G. N. Tsimbalyuk: problems, artistic features (for example, the collection of «Price sorrow»).

The article analyzes the work of outstanding Zhytomyr writer Gregory N. Tsimbalyuk. For example book «Price of sadness» examines the main issues that the author raises in his work, motivation and writer own psychology, lexical and syntactic features of his prose.

Список використаної літератури

1. Даниленко В. Г. «Квіти в темній кімнаті»: сучасна українська новела: Найкращі зразки української новелістики за останні п'ятнадцять років. – К. : Генеза, 1997. – 432 с.
2. Даниленко В. Г. «Вечеря на дванадцять персон»: Житомирська прозова школа. – К. : Генеза, 1997. – 544 с.
3. Цимбалюк Г. М. «Ціна печалі»: новели, оповідання. – Житомир : М. Косенко, 2003. – 214 с.
4. Цимбалюк Г. М. «Мішень» // Березіль. – 2011. – № 5–6. – с.73–84.
5. Лещкін М. О. «Відблиск одвічного неспокою»: 3 творчого доробку житомирських прозаїків // Житомир. – 2003. – 92 с.
6. Цимбалюк Г. М. «Для мене все – головне» // Українська літературна газета. – 2011. – №4. – с. 5.
7. Андрусяк І. М. «Що видають у регіонах» – – Електронний ресурс : Режим доступу: <http://dyskurs.narod.ru/OhliadBerezen.htm> – 2004. – С. 3.